

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1SZa/8/2015
Identifikačné číslo spisu:	7015200660
Dátum vydania rozhodnutia:	20.07.2015
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:7015200660.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a z členov JUDr. Jany Henčekovej PhD. a JUDr. Zuzany Ďurišovej v právnej veci navrhovateľa: M. M., nar. XX.XX.XXXX, bez cestovných dokladov, štátna príslušnosť Sýrska arabská republika, toho času umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce, zast.: Advokátska kancelária Škamla, s.r.o., advokátska spoločnosť so sídlom Makovického č. 15, 010 01 Žilina, proti odporcovi: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Prešov, Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Košice, so sídlom Trieda SNP 35, 040 11 Košice, o preskúmanie rozhodnutia o zaistení navrhovateľa, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 11. júna 2015 č. k. 10Sp/46/2015-39, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 11. júna 2015 č. k. 10Sp/46/2015-39 m e n í tak, že rozhodnutie odporcu č. p. PPZ-HCP-PO6-ZVC-2-065/2015 zo 06.05.2015 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nariaďuje, aby bol: M. M., nar. XX.XX.XXXX, štátny príslušník Sýrie, toho času umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce bezodkladne prepustený zo zaistenia.

Odporca je povinný do 30 dní od doručenia rozsudku zaplatiť navrhovateľovi na účet jeho právneho zástupcu náhradu trov odvolacieho konania z titulu právneho zastúpenia vo výške 2.002,44 €.

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

1. Krajský súd v Košiciach rozsudkom uvedeným vo výroku podľa § 250q Občianskeho súdneho poriadku (ďalej na účely rozsudku tiež „O.s.p.“) potvrdil rozhodnutie odporcu č. p. PPZ-HCP-PO6-ZVC-2-065/2015 zo 06.05.2015 o zaistení navrhovateľa (ďalej na účely rozsudku tiež „napadnuté rozhodnutie“ - č. l. 23) podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o

zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zák. č. 404/2011 Z. z.“) a jeho umiestnení do Útvoru policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce (ďalej na účely rozsudku len „ÚPZC Sečovce“, resp. „ÚPZC“) na čas nevyhnutne potrebný z dôvodu výkonu trestu vyhodenia z územia Slovenskej republiky v trvaní 10 rokov uloženého právoplatným rozsudkom okresného súdu v zmysle § 65 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona, 1 na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 05.08.2015.

2. V napadnutom rozhodnutí odporca zistený stav vecí opísal nasledovne. Najmä poukázal na to, že

- navrhovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Trebišov sp. zn. 3T/57/2012 z 11.12.2012 (právoplatný dňa 31.01.2013) uznaný vinným zo zločinu obchodovania s ľuďmi podľa § 179 ods. 1 a 2 Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 4 rokov, a podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona bol zaradený pre výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia,
- súčasne bol navrhovateľovi podľa § 65 ods. 1 a 3, § 38 ods. 3 a § 36 písm. j) Trestného zákona uložený trest vyhodenia z územia Slovenskej republiky v trvaní 10 rokov,
- hoci dňa 15.07.2014 bol Krajským súdom v Košiciach vydaný príkaz na prijatie navrhovateľa do vydávacej väzby č. Ntc/16/2014 (na menovaného bol vydaný európsky zatýkací rozkaz prokurátorom Francúzskej republiky pri Súde vyššej inštancie v Boulgon sur Mer, sp. zn. 1007700053 z 29.03.2012 - pozitívna lustrácia INTERPOL), tak 23.07.2014 ten istý súd prikázal navrhovateľa prepustiť z vydávacej väzby v zmysle § 16 ods. 3 a § 25 ods. 1 zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkaní rozkaze na slobodu,
- na základe protokolu o odovzdaní osoby zo dňa 23.07.2014 bol navrhovateľ prepustený z Ústavu na výkon väzby a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Košice a následne prevzatý pracovníkmi správneho orgánu k tvrdenej realizácii výkonu trestu vyhodenia,
- navrhovateľ nemá platný cestovný doklad ani iný doklad oprávňujúceho ho na vstup a pobyt na území Slovenskej republiky a nebolo možné zabezpečiť jeho okamžité vycestovanie z územia Slovenskej republiky v súvislosti s výkonom trestu vyhodenia,
- dňa 06.10.2014 právny zástupca navrhovateľa požiadal o jeho bezodkladné prepustenie zo zaistenia s odôvodnením, že zaistenie navrhovateľa je neúčelné, nakoľko nemôže byť vyhodený do svojho domovského štátu - Sýrie z dôvodu prebiehajúceho ozbrojeného konfliktu,
- dňa 16.10.2014 podal navrhovateľ žiadosť o udelenie azylu a požiadal, aby bol presunutý do Záchytného tábora v Humennom, odkiaľ by mal možnosť riešiť situáciu svojich dvoch detí v Sýrii (deti sú štátnymi občanmi Slovenskej republiky), nakoľko podľa sýrskych zákonov bez súhlasu otca deti nemôžu opustiť uvedenú krajinu. Z Centra pre ochranu detí v Bratislave mu bolo povedané, že príchod detí na Slovensko bude možný potom, keď bude mať nejaký druh pobytu. Navrhovateľ uviedol v zápisnici taktiež, že matka jeho detí by mala byť niekde vo Francúzsku, je s ňou v kontakte a v mesiaci januári by mala prísť na Slovensko,
- v zápisnici zo 06.05.2015 okrem iného uviedol, že je ženatý s občiankou Slovenskej republiky, pani E. M., rodená F.. Je si vedomý toho, prečo mu bol uložený trest vyhodenia z územia Slovenskej republiky, ale domov sa vrátiť nemôže, pretože je tam vojna a zabijú ho v jeho krajine, preto na Slovensku žiadal azyl. Trest mu uložený nebol, ale v jeho krajine nefunguje súdnictvo a platí vojnový stav,
- podľa odporcu zaoberať sa s alternatívou zaistenia a uloženia niektorej z povinností v zmysle § 89 ods. 1 písm. a) a b) zák. č. 404/2011 Z. z. je možné iba v konaní o administratívnom vyhodení a nie v konaní o výkone trestu vyhodenia.

Podľa § 16 ods. 3 zák. č. 154/2010 Z. z. v znení relevantnom pre prejednávanú vec príslušný sudca rozhodne o prepustení osoby z vydávacej väzby dňom, keď dôjde k vydaniu osoby orgánom štátu pôvodu, alebo v prípadoch uvedených v § 25 ods. 1 a 3, posledným dňom ustanovenej lehoty. Okrem toho sudca rozhodne o prepustení z vydávacej väzby, ak

- a) justičný orgán štátu pôvodu zrušil európsky zatýkací rozkaz alebo ak ho vo vzťahu k Slovenskej republike odvolal,
- b) príslušný sudca rozhodol, že európsky zatýkací rozkaz sa nevykoná, alebo
- c) inak zanikli dôvody vydávacej väzby, vydania alebo jeho realizácie.

Podľa § 25 ods. 1 zák. č. 154/2010 Z. z. v citovanom znení odovzdanie osoby orgánom štátu pôvodu sa musí zrealizovať najneskôr do desiatich dní od právoplatnosti rozhodnutia o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu.

3. Dĺžku zaistenia odôvodnil odporca všeobecne s poukazom na vyjadrenia ÚPZC Sečovce, v ktorom uvedený útvar informuje, že výkon trestu vyhostenia je možné zabezpečiť po vystavení náhradného cestovného dokladu zastupiteľským úradom. Doba na zabezpečenie jeho náhradného cestovného dokladu zastupiteľským úradom v prípade, že bude spolupracovať je približne tri mesiace, v prípade jeho nespolupracovania môže vybavenie náhradného cestovného dokladu trvať viac ako šesť mesiacov. Odporca určil lehotu zaistenia v trvaní troch mesiacov, nakoľko v minulosti účastník konania spolupracoval s pracovníkmi ÚPZC a bol mu už vydaný náhradný cestovný doklad, ktorému však podľa vyjadrenia ÚPZC v Sečovciach uplynula doba platnosti.

Pri preverovaní žiadostí navrhovateľa o jeho bezodkladné prepustenie odporca uviedol, že vždy postupoval v súlade s nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 557/2012-39 z 18.04.2013, kde ústavný súd je tej mienky, že je povinnosťou nielen všeobecných súdov periodicke kontrolovať dôvodnosť zaistenia, ale túto povinnosť má aj príslušný správny orgán. Zaistená osoba má ústavne, resp. v súlade s Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd právo požiadať správny orgán o preskúmanie dôvodnosti ďalšieho trvania zaistenia, pričom tento je povinný o takejto žiadosti vydať rozhodnutie so všetkými obsahovými a formálnymi náležitosťami vrátane poučenia o oprávnom prostriedku.

4. Krajský súd uviedol, že podaný návrh prejednal a vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa, ktoré mohli mať vplyv na posúdenie tej otázky, či dané rozhodnutie odporcu je vecne správne. Na základe zistených skutočností považoval krajský súd odvolacie námietky navrhovateľa za nespôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia a s napadnutým rozhodnutím sa v plnom rozsahu stotožňuje a preto dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je potrebné potvrdiť ako súladné so zákonom.

5. V súdnom konaní sa krajský súd zaoberal s námietkami navrhovateľa týkajúcich sa nasledujúcich okruhov:

- lehota zaistenia,
- vyjadrenie k podkladom rozhodnutia,
- nekontaktovanie právneho zástupcu navrhovateľa,
- efektívnosť a účelnosť zaistenia,
- posudzovanie navrhovateľa ako zraniteľnej osoby a
- tolerovaný pobyt.

6. Na základe svojich záverov a právnych názorov vyslovených v odôvodnení rozsudku krajský súd napadnuté rozhodnutie potvrdil.

II.

Stručné zhrnutie argumentácie odvolacích dôvodov navrhovateľa

7. Rozsudok krajského súdu navrhovateľ prostredníctvom právneho zástupcu napadol (viď čl. 5 ods. 4 v spojení s čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) odvolaním z 29.06.2015 (č. I. 65), v ktorom za odvolacie dôvody v súlade s ustanovením § 205 ods. 2 O.s.p. označil:

- súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p.) a
- rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.).

Tieto odvolacie dôvody potom bližšie rozviedol v námietkach opätovne týkajúcich sa lehoty zaistenia, vyjadrenie k podkladom rozhodnutia, efektívnosti a účelnosti zaistenia, tolerovanému pobytu cudzinca a k postaveniu navrhovateľa ako zraniteľnej osoby.

8. Pri prvej odvolacej námietke navrhovateľ zdôraznil, že krajský súd dospel k záveru, že v dôsledku zmeny účelu zaistenia nemohol odporca rozhodnúť o predĺžení lehoty zaistenia z dôvodu podľa § 88 ods. 1 písm. b) zák. č. 404/2011 Z. z. a k zaisteniu navrhovateľa z nového dôvodu nebolo potrebné

rozhodovať o predĺžení lehoty zaistenia podľa § 88 ods. 4 citovaného zákona. Vyššie uvedený záver nemôže byť podľa navrhovateľa správny s odvolaním sa na ustanovenie § 88 ods. 4 zák. č. 404/2011 Z. z., ktorý obsahuje podmienky na predĺženie lehoty zaistenia.

Ak by mal byť záver krajského súdu správny, potom navrhovateľ poukázal na absurdné trvanie zaistenia cudzinca na maximálnu dobu 6 mesiacov, čo by úplne stratilo svoje opodstatnenie.

9. Navyše navrhovateľ prezentoval svoj názor, že opätovné zaistenie cudzinca z rovnakého zákonného dôvodu po tom, ako už bol zaistený na maximálnu prípustnú lehotu 6 mesiacov, je možné len vtedy, ak by sa výrazne zmenili okolnosti prípadu.

Zmena okolností by však musela byť riadne odôvodnená, čo v napadnutom rozhodnutí absentuje.

10. Čo sa týka naplnenia podmienok hore uvedenej efektívnosti a účelnosti zaistenia, navrhovateľ zdôraznil, že nemôže byť vyhostený do Sýrie, pretože tam prebieha vojenský konflikt, a z napadnutého rozhodnutia nevyplýva, že by ho odporca mal v úmysle vyhostiť do inej krajiny.

Na druhej strane je z napadnutého rozhodnutia možné zistiť, že navrhovateľ je vyhostiteľný, t. j. že u neho neexistujú prekážky administratívneho vyhostenia v zmysle čl. 8 a 5 Dohovoru, ako aj v zmysle § 81 zák. č. 404/2011 Z. z. V súvislosti s uvedeným si navrhovateľ potom položil otázku, ako mohol odporca reálne skúmať prekážky administratívneho vyhostenia navrhovateľa a jeho vyhostiteľnosť, keď z rozhodnutia o zaistení nie je možné zistiť, kam má byť navrhovateľ vlastne vyhostený.

11. Čo sa týka určenie štátu, kam má byť páchatel vyhostený, navrhovateľ zdôraznil, že trestný súd pri ukladaní tohto trestu nekonkretizuje štát vyhostenia ale proces vyhostenie cudzinca do jeho domovského štátu sa opiera o zásadu medzinárodného práva, že každý štát je povinný prijať svojho občana. Tiež navrhovateľ zdôraznil, že osoby bez štátnej príslušnosti sa vyhostujú do štátu, kde majú príbuzných, majetok alebo kam si prajú byť vyhostené, pokiaľ ich je tento štát ochotný prijať.

12. Záverom navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu navrhol, aby Najvyšší súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie zruší a vec vracia odporcovi na ďalšie konanie so súčasným priznaním trov konania vyčíslených v sume 2.402,92 € k rukám právneho zástupcu navrhovateľa.

III.

Vyjadrenie odporcu k odvolaniu navrhovateľa

13. Navrhovateľ sa k odvolaniu odporcu vyjadril podaním z 12.07.2015 (č. l. 78) v tom duchu, že navrhovateľ v odvolaní neuviedol žiadne nové relevantné skutočnosti, ktoré by doposiaľ správnomu orgánu z jeho rozhodovacej činnosti v správnom konaní, ako aj z jeho predchádzajúceho odvolania neboli známe. Preto trvá v celom rozsahu na svojich vyjadreniach uvedených v odôvodnení rozhodnutia zaistenia zo 06.05.2015, ako aj vo svojom stanovisku zo dňa 01.06.2015.

Ďalej odporca vyjadril nesúhlas s navrhovaným bezodkladným prepustením navrhovateľa zo zaistenia, nakoľko podmienky na jeho zaistenie boli a naďalej sú splnené súčasne.

14. Ďalším obsahom stanoviska zaslaného odporcom je jeho nesúhlasná argumentácia k odvolacím námietkam navrhovateľa. Najmä odporca zdôraznil viaceré súdne rozhodnutia v prejednávanej veci zaistenia navrhovateľa:

- uznesenie Krajského súdu Košice č. k. 6S/2015-34 z 05.02.2015, ktorým zamietol žalobu navrhovateľa proti nečinnosti orgánu verejnej správy, ktorou sa domáhal, aby súd správnomu orgánu uložil povinnosť bezodkladne konať a rozhodnúť vo veci jeho žiadosti o bezodkladné prepustenie zo zaistenia, ako nedôvodnú, a

- rozsudok Krajského súdu Košice č. k. 6Sp/6/2015-45 zo 17.02.2015 (potvrdený rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sža/14/2015 z 30.03.2015), ktorý potvrdil rozhodnutie správneho orgánu o zaistení cudzinca č. PPZ-HCP-PO6-ZVC-2-017/2015 z 20.01.2015 ako zákonné.

K výške náhrady trov konania požadovaných právnym zástupcom navrhovateľa odporca nevzniesol

žiadne výhrady.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal v skrátenej zákonnej lehote napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní postupom podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci vzhľadom na časovú nemožnosť zabezpečiť informovanie o možnom pojednávaní ako aj s prihliadnutím na to, že § 250ja ods. 2 O.s.p. takýto postup nevylučuje, tak pojednávanie vo veci nenariadil, a po verejnej porade senátu jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch) dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné, pretože zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci (§ 250j ods. 2 písm. c/ O.s.p.), a preto postupom podľa § 220 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. rozsudok krajského súdu zmenil tak, že v zmysle hore uvedeného zrušovacieho dôvodu napadnuté rozhodnutie prvostupňovým rozhodnutím podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. zrušil a vrátil mu späť na ďalšie konanie v zmysle nasledujúcich záverov. Rozhodol tak bez nariadenia odvolacieho pojednávania s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený tak na úradnej tabuli súdu ako aj na internetovej stránke Najvyššieho súdu.

16. Na prvom mieste Najvyšší súd zdôrazňuje, že predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie o zaistení cudzinca. Z nižšie citovanej judikatúry vyplýva nepochybne, že zaistenie cudzinca na účel jeho administratívneho vyhostenia predstavuje významný zásah do jeho osobnej slobody, ktorý treba chápať ako právny prostriedok ochrany štátu ultima ratio v zmysle podmienok osobitne prípustených článkom 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej na účely rozsudku tiež „Dohovor“) [porovnaj napríklad nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 12.05.2009 sp. zn. Pl. ÚS 10/08, alebo rozsudok Najvyššieho správneho súdu zo 07.12.2011, č. k. 1As 132/2011 - 51].

Účelom inštitútu zaistenia (Štvrtá časť zák. č. 404/2011 Z. z.) je v zmysle § 77 v spojení s § 88 citovaného zákona štátom aprotobovaný a časovo limitovaný mimoriadny zásah do osobnej slobody cudzinca, ktorý nemá alebo stratil oprávnenie zdržiavať sa na území Slovenskej republiky (t. j. aj pre prípad uloženia trestu vyhostenia podľa § 65 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon) a ktorý svoju povinnosť mu uloženú prostredníctvom administratívneho vyhostenia toto územie opustiť do ním zvolenej alebo štátnym orgánom určenej krajiny (či už pôvodu, tranzitu alebo ktorejkoľvek inej krajiny s osobitným vzťahom k cudzincovi) marí.

17. Aj z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu vyplýva, že zaistenie cudzinca je prípustné len za presne vymedzených podmienok definovaných nielen zák. č. 404/2011 Z. z., ale predovšetkým ústavným poriadkom Slovenskej republiky. Musí sledovať vymedzený účel, teda zabrániť neoprávneného vstupu cudzinca na územie Slovenskej republiky alebo realizovať jeho vyhostenie alebo vydanie. Obdobný cieľ vyplýva z článku 15 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/115/EES zo 16.12.2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území (ďalej na účely rozsudku len „návratová smernica“), podľa ktorej môžu členské štáty zaistiť len štátneho príslušníka tretej krajiny, o ktorého návrate prebieha konanie, a to za účelom prípravy návrate alebo výkonu odsunu, najmä v prípadoch, keď existuje riziko úteku alebo dotknutý štátny príslušník tretej krajiny sa vyhýba príprave návrate alebo odsunu alebo ich inak sťažuje (m. m. rozsudok sp. zn. 1SZa/4/2015 z 03.07.2015).

Podľa § 65 ods. 2 písm. e) a f) Trestného zákona trest vyhostenia nemožno uložiť páchateľovi,

e) ak má byť vyhostený do štátu, v ktorom by bola ohrozená jeho osobná sloboda z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie; to neplatí pre toho, koho odôvodnene možno považovať za nebezpečného pre bezpečnosť Slovenskej republiky, alebo pre toho, kto bol odsúdený za obzvlášť závažný zločin a predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku alebo

f) ak má byť vyhostený do štátu, v ktorom by bol ohrozený jeho život z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie, alebo v ktorom by

mu hrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest, alebo v ktorom mu bol uložený trest smrti alebo je predpoklad, že v prebiehajúcom trestnom konaní mu taký trest môže byť uložený.

Podľa § 81 ods. 1 zák. č. 404/2011 Z.z. v citovanom znení cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bol ohrozený jeho život z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie alebo v ktorom by mu hrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie, alebo trest. Rovnako nemožno cudzinca administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom mu bol uložený trest smrti alebo je predpoklad, že v prebiehajúcom trestnom konaní mu taký trest môže byť uložený.

Podľa § 81 ods. 2 zák. č. 404/2011 Z.z. v citovanom znení cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bola ohrozená jeho sloboda z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie; to neplatí, ak cudzinec svojím konaním ohrozuje bezpečnosť štátu alebo ak bol odsúdený za zločin a predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku.

Podľa § 84 ods. 5 písm. a) zák. č. 404/2011 Z. z. v citovanom znení policajný útvar odloží výkon rozhodnutia o administratívnom vyhostení, ak nastali prekážky vyhostenia podľa § 81; rozhodnutie o administratívnom vyhostení sa vykoná po odpadnutí týchto prekážok.

18. Na základe uvedeného Najvyšší súd preto v medziach odvolania v tomto zrýchlennom odvolacom konaní preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie, najmä z toho pohľadu, či odvolacie námietky navrhovateľa sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Podľa § 88a ods. 1 písm. b) zák. č. 404/2011 Z. z. v znení relevantnom pre prejednávajúcu vec policajt je oprávnený zaistiť žiadateľa o udelenie azylu, ak na dosiahnutie účelu zaistenia nie je možné využiť iné menej závažné prostriedky na účel zistenia tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať, najmä ak existuje riziko jeho úteku.

Podľa § 89 ods. 1 zák. č. 404/2011 Z. z. v citovanom znení policajný útvar, ktorý koná vo veci administratívneho vyhostenia, môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny namiesto jeho zaistenia uložiť povinnosť

a) hlásenia pobytu alebo

b) zložiť peňažnú záruku.

19. Z podaného odvolania pre Najvyšší súd vyplýva, že navrhovateľ v odvolaní okrem iného predovšetkým napadol účel efektívnosť a účelnosť zaistenia navrhovateľa (viď bod č. 10) tým, že ako cudzinec nemôže byť vyhostený do Sýrie, pretože tam prebieha vojenský konflikt, a z napadnutého rozhodnutia nevyplýva, že by ho odporca mal v úmysle vyhostiť do inej krajiny.

Krajský súd k obdobnej námietke vyslovenej navrhovateľom v jeho oprávnom prostriedku však zaujal opačné stanovisko, t. j. konštatoval, že

„samotné uloženie trestu vyhostenia bolo spojené s inou trestnou činnosťou navrhovateľa, a to obchodovanie s ľuďmi. Predmetná činnosť navrhovateľa teda súvisí s ohrozovaním verejného poriadku Slovenskej republiky, čím je daný verejný záujem spoločnosti na tom, aby navrhovateľ bol zaistený, čo v konečnom dôsledku správny orgán vykonal zaistením navrhovateľa zo dňa 06.05.2015.

.....

Pokiaľ navrhovateľ poukazuje, že v prípade jeho vyhostenia do Sýrie je dané vyhostenie s rozporom s čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a že odporca neskúmal možnosť jeho vyhostiteľnosti do Sýrie vzhľadom na situáciu v tejto krajine súd k tomu poukazuje, že z predmetného rozhodnutia Okresného súdu Trebišov, ktorým bol navrhovateľovi uložený trest vyhostenia a ani z iného rozhodnutia odporcu nevyplýva, že navrhovateľ má byť vyhostený do Sýrie. Vzhľadom na vyššie uvedené súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie odporcu bolo zákonné, efektívne a účelné v súlade s článkom 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru."

20. Najvyšší súd na rozdiel od názoru krajského súdu dospel k záveru, že navrhovateľom uplatnené námietky boli spôsobilé spochybniť zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Zákonodarca uložil správnym orgánom v prípade realizácie administratívneho vyhostenia povinnosť nielen naplniť vyššie uvedený účel tohto právneho nástroja ale aj priebežne skúmať, či stále trvá

sledovaný účel zaistenia, aby predišiel porušeniu zákazu svojvoľného zbavenia či obmedzenia osobnej slobody, čo je postup hodnotený Európskym súdom pre ľudské práva (ďalej na účely rozsudku len „ESLP“) ako v rozpore s článkom 5 Dohovoru.

Podľa § 90 ods. 1 písm. d) zák. č. 404/2011 Z. z. v citovanom znení policajný útvar je povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.

21. Práve rozhodovacia činnosť ESLP týkajúca sa interpretácie čl. 5 Dohovoru zdôrazňuje, že zaistenie alebo iné zbavenie osobnej slobody cudzinca (napríklad vydanie alebo vyhostovacia väzba) možno realizovať

- iba v súlade s konaním stanoveným zákonom, pričom táto právna úprava musí mať určitú kvalitu tak, aby jasne a predvídateľným spôsobom vymedzovala podmienky zaistenia alebo iného obmedzenia osobnej slobody,

- a jednak toto zbavenie osobnej slobody musí sledovať Dohovorom vymedzený účel, teda zabrániť nepovolenému vstupu cudzinca na územie alebo realizovať vyhostenie či vydanie (viď najmä rozsudky ESLP z 25.06.1996 Amuur v. Francúzsko, z 05.02.2002 Čonka a spol. v. Belgicko, poprípade rozsudky z 27.01.2008 Rashed v. Česká republika či z 19.02.2009 A. a spol. v. Spojené kráľovstvo).

22. Obdobne aj z jednotlivých ustanovení návratovej smernice (najmä z jej čl. 15 ods. 1) vyplýva, že členské štáty môžu zaistiť iba štátneho príslušníka tretej krajiny, o ktorého navrátenie prebieha konanie, a to za účelom prípravy návratu alebo o výkonu vyhostenia, najmä v prípadoch kde hrozí nebezpečenstvo skrývania alebo dotýčny štátny príslušník tretej krajiny sa vyhýba príprave návratu či uskutočňovania vyhostenia alebo ho inak sťažuje.

23. Všetky vyššie uvedené formálne právne pramene nerozdielne zotrvávajú na myšlienke, že akékoľvek zaistenie cudzinca musí trvať čo najkratšiu dobu, a to iba dovtedy, pokiaľ sú s náležitou starostlivosťou učené úkony smerujúce k vyhosteniu (vráteniu).

Ak sa však v konaní preukáže, že reálny predpoklad pre vyhostenie alebo vrátenie prestal z právnych alebo iných dôvodov existovať, poprípade sa cudzinec už nemieni skrývať alebo iným závažným spôsobom nemarí proces vyhostenia (návratu), je celkom logické, že samotné zaistenie stráca svoje odôvodnenie a dotýčna osoba musí byť bezodkladne prepustená.

24. V tejto súvislosti musí odvolací súd ďalej poukázať na rozhodovaciu činnosť Súdneho dvora Európskej únie (ďalej na účely rozsudku len „SD EÚ“), podľa ktorého návratová smernica zavádza presný postup, ktorý majú členské štáty použiť pri navrátení neoprávnene pobývajúcich štátnych príslušníkov tretích krajín, a stanovuje poradie jednotlivých po sebe idúcich fáz, ktoré tento postup zahŕňa.

A práve za použitia takéhoto výkladu dospel odvolací súd k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zmeniť.

25. Obdobne, ako hore citované medzinárodnoprávne dokumenty alebo judikatúra európskych súdov, aj slovenský právny poriadok (viď § 81) zakotvil prekážky administratívneho vyhostenia, ku ktorým v ktoromkoľvek štádiu administratívneho vyhostenia musí navrhovateľ ako správny orgán nielen prihliadať ex offio ale aj ktorých existenciu preverovať a následne vyhodnocovať z toho vyplývajúce dôsledky na zaistenie cudzinca.

Uvedené ustanovenie § 81 konkrétne stanovuje tak časovo obmedzené ako aj neobmedzené prekážky administratívneho vyhostenia.

Podľa § 81 ods. 1 zák. č. 404/2011 Z. z. cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bol ohrozený jeho život z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie alebo v ktorom by mu hrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie, alebo trest. Rovnako nemožno cudzinca administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom mu bol uložený trest smrti alebo je predpoklad, že v prebiehajúcom trestnom konaní mu taký trest môže byť uložený.

Podľa § 81 ods. 2 zák. č. 404/2011 Z. z. cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bola ohrozená jeho sloboda z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej

sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie; to neplatí, ak cudzinec svojím konaním ohrozuje bezpečnosť štátu alebo ak bol odsúdený za zločin a predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku.

26. Navrhovateľ prostredníctvom svojho odvolania (č. I. 68) namietal, že jeho vyhostiteľnosť mimo územie Slovenskej republiky v žiadnom prípade neskúmal vo vzťahu ku konkrétnej krajine, a navyše s poukazom na komentár k Trestnému zákonu (konkrétne k ustanoveniam upravujúcim trest vyhostenia) sa jeho autori zhodli na názore (viď bod č. 10), že súd pri ukladaní trestu vyhostenia neurčuje štát, do ktorého má byť páchatel' vyhostený. Vyhostenie cudzinca do jeho domovského štátu sa opiera o zásadu medzinárodného práva, že každý štát je povinný prijať svojho občana.

Z uvedeného potom Najvyššiemu súdu vyplýva, že na prvom mieste je nutné vyhodnotiť v procese administratívneho vyhostenia realizáciu trestu vyhostenia navrhovateľa do Sýrskej arabskej republiky, kam je však vyhostenie cudzincov za súčasného bezpečnostnej situácie v tejto krajine veľmi sťažené. Konkrétne v odvolaní navrhovateľ k argumentácii krajského súdu uviedol, že:

„V podanom opravnom prostriedku navrhovateľ namietal, že jeho zaistenie nemôže byť efektívne a účelné, nakoľko nemôže byť vyhostený do Sýrie, pretože tam prebieha vojenský konflikt a z napadnutého rozhodnutia nevyplyva, že by ho odporca mal v úmysle vyhostiť do inej krajiny.

Túto námietku navrhovateľa vyhodnotil súd prvého stupňa ako nedôvodnú a uviedol, že pokiaľ navrhovateľ poukazuje, že v prípade jeho vyhostenia do Sýrie je dané vyhostenie v rozpore s čl. 3 Dohovoru a že odporca neskúmal možnosť jeho vyhostiteľnosti do Sýrie vzhľadom na situáciu v tejto krajine, súd k tomu poukazuje, že z predmetného rozhodnutia Okresného súdu Trebišov, ktorým bol navrhovateľovi uložený trest vyhostenia a ani z iného rozhodnutia odporcu nevyplyva, že navrhovateľ má byť vyhostený do Sýrie."

27. Najvyšší súd má najmä z rozhodnutia Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky ČAS: MU-308-35/PO-Ž-2014 z 10.04.2015 preukázané, že uvedený správny orgán žiadosť navrhovateľa o udelenie azyle a poskytnutia doplnkovej ochrany posudzoval iba a výnimočne vzhľadom na podmienky jeho návratu do krajiny pôvodu, t. j. pre konajúci súd je nepochybné, že administratívne vyhostenie navrhovateľa sa má, resp. by sa malo predovšetkým realizovať na územie Sýrskej arabskej republiky.

Je nepochybné, a to ani uvedený migračný úrad nespochybnil (viď str. 7 a 8 vyššie uvedeného rozhodnutia), že v tejto krajine je bezpečnostný stav na veľmi nízkej úrovni, okolité susediace štáty signalizujú mimoriadny počet utečencov z tejto krajiny, ktorí sa koncentrujú na ich hraniciach so Sýriou. Existencia vojnových operácií na území Sýrie je preukázateľná. Obdobné stanoviská boli vyjadrené vo významných medzinárodnoprávných dokumentoch, ktorými nepochybne sú uznesenie Európskeho parlamentu zo 6. februára 2014 o situácii v Sýrii (2014/2531(RSP)), Uznesenie Európskeho parlamentu z 30. apríla 2015 o situácii v utečeneckom tábore Jarmúk v Sýrii (2015/2664(RSP)), resp. upozornenie Ministerstva zahraničných vecí a európskych záležitostí Slovenskej republiky, ktoré k dátumu 02.04.2015 odporúča okamžite opustiť Sýriu vzhľadom na dlhodobu kritickú bezpečnostnú situáciu v tejto krajine.

28. V tejto súvislosti na naznačenú nízku úroveň bezpečnostnej situácie v Sýrii Najvyšší súd opätovne poukazuje na judikatúru SD EÚ (sp. zn. C 465/07), podľa ktorej:

„Existencia vážneho a individuálneho ohrozenia života alebo osoby žiadateľa o doplnkovú ochranu nie je podriadená podmienke, že žiadateľ predloží dôkaz o tom, že je špecificky dotknutý z dôvodu okolností vlastných jeho osobnej situácii. Existencia takéhoto ohrozenia môže byť výnimočne považovaná za preukázanú, pokiaľ miera neselektívneho násillia charakterizujúca prebiehajúci ozbrojený konflikt, posudzovaná príslušnými vnútroštátnymi orgánmi rozhodujúcimi o žiadosti o doplnkovú ochranu, alebo súdmi členského štátu dosiahne takú vysokú úroveň, že existujú podstatné a preukázané dôvody domnievať sa, že civilná osoba vyhostená do predmetnej krajiny alebo do predmetného regiónu, by zo samotného dôvodu svojej prítomnosti na tomto území čelila reálnemu riziku utrpenia vážneho a individuálneho ohrozenia.

.....

..... požiadavka „individuálneho" ohrozenia je plne odôvodnená. Táto požiadavka slúži na poukázanie na skutočnosť, že neselektívne násillie musí byť také, aby pre žiadateľa o azyl nevyhnutne predstavovalo

pravdepodobnú a vážnu hrozbu. Je potrebné poukázať na dôležitosť rozlíšenia medzi vysokým stupňom individuálneho rizika a rizikom, ktoré závisí od individuálnych znakov. Hoci určitá osoba by nebola vystavená hrozbám z dôvodu charakteristík, ktoré sa jej týkajú, skutočnosťou zostáva, že je individuálne dotknutá, pokiaľ neselektívne násilie výrazne zvýši riziko ohrozenia jej života alebo jej osoby, inak povedané, jej základných práv.

Teda z hľadiska dôkazného bremena to znamená, že individuálny charakter ohrozenia nemusí byť v prípade stanovenom v písmene c) článku 15 smernice preukázaný v takej miere, ako je to požadované pre prípady stanovené v písmenách a) a b) tohto článku. Závažnosť násilia však bude musieť byť preukázaná takým spôsobom, ktorý nevzbudí pochybnosti o neselektívnom a závažnom charaktere násilia, ktorému je vystavený žiadateľ o doplnkovú ochranu."

29. Odporca sa však v zmysle naznačenom judikatúrou SD EÚ v žiadnom prípade nezaoberal skutkovým vyhodnotením tohto stavu v Sýrii, resp. dopad vyhostenia na navrhovateľa do akejkoľvek novej krajiny v zmysle vyššie uvedeného § 81 ods. 2 zák. č. 404/2011 Z. z. opomenul vyhodnotiť ako závažnú predbežnú otázku pre samotné rozhodnutie vôbec.

Uvedený nedostatok zisteného skutkového stavu mal krajský súd odporcovi vytknúť ako závažný nedostatok napadnutého rozhodnutia, nakoľko týmto postupom odporca odňal navrhovateľovi jeho právo na efektívnu obranu. Je súčasne nepochybné, že účelom procesu zaistenia cudzinca nie je pre výkon trestu vyhostenia preverovať možnosť zabezpečenia chýbajúcich cestovných dokladov, napríklad cestou vystavenia náhradného cestovného dokladu zastupiteľským úradom.

30. Takisto pozornosti Najvyššieho súdu neuniklo, že popri uložení trestu vyhostenia navrhovateľovi z územia Slovenskej republiky v trvaní 10 rokov bol navrhovateľovi okresným súdom právoplatne uložený (odo dňa 31.01.2013) trest odňatia slobody v trvaní 4 rokov so zaradením pre výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Avšak z pripojených spisov správneho orgánu nič neobjasňuje tú situáciu, prečo páchatel tak závažného zločinu bol prepustený z Ústavu na výkon väzby a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Košice a následne prevzatý pracovníkmi správneho orgánu k tvrdenej realizácii výkonu trestu vyhostenia bez toho, aby v uvedenom protokole o odovzdaní osoby zo dňa 23.07.2014 alebo v inom úradnom dokumente bolo kompetentným orgánom uvedené, prečo sa od výkonu trestu odňatia slobody v určenom ústavu na výkon trestu upustilo, resp. z akých dôvodov sa tento výkon nerealizuje.

31. Za tohto skutkového stavu musel Najvyšší súd zohľadniť vyššie uvedenú námietku navrhovateľa o jeho nevyhostiteľnosti ako relevantnú, nakoľko správny orgán ani následne nezvažoval procesný postup podľa ustanovenia § 84 ods. 5 písm. a) zák. č. 404/2011 Z. z.

Podľa § 84 ods. 5 písm. a) zák. č. 404/2011 Z. z. policajný útvar odloží výkon rozhodnutia o administratívnom vyhostení, ak nastali prekážky vyhostenia podľa § 81; rozhodnutie o administratívnom vyhostení sa vykoná po odpadnutí týchto prekážok.

33. Podľa názoru Najvyššieho súdu je teda možné prejednávaniu veci uzavrieť vyslovením právneho názoru, že správny orgán má povinnosť sa zaoberať v konaní o zaistení cudzinca nielen otázkou legálnosti vstupu a pobytu na území Slovenskej republiky z pohľadu postavenia cudzinca, ktorý je účastníkom administratívneho vyhostenia najmä v kontexte Dohovoru či návratovej smernice, ale aj zohľadnením možných prekážok vrátenia cudzinca, najmä ak tieto vyšli najavo pred alebo po rozhodnutím o zaistení.

V takejto situácii je správny orgán povinný možné prekážky zaistenia cudzinca, ako aj jeho vrátenia do krajiny pôvodu predbežne posúdiť a učiniť o tom právne relevantný záver. Bez takto zapracovaných záverov pri rozhodovaní predmetnej veci súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (zrušovací dôvod uvedený v § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p.), ako správne v odvolaní namietal právny zástupca.

34. Z dôvodov vyššie uvedených sa Najvyšší súd nemohol stotožniť s vysloveným názorom krajského súdu, že napadnuté rozhodnutie odporcu je potrebné potvrdiť a preto postupom podľa § 250a ods. 6 a 7 v spojení s § 250q ods. 2 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku.

35. O povinnosti bezodkladne prepustiť navrhovateľa zo zaistenia ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku odvolací súd rozhodol podľa § 250sa ods. 7 O.s.p., podľa ktorého správny súd v rozhodnutí, ktorým zruší a vráti rozhodnutie o zaistení na ďalšie konanie, zároveň nariadi bezodkladné prepustenie osoby zo zaistenia.

36. O práve na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP, tak, že úspešnému navrhovateľovi uvedené právo na náhradu trov odvolacieho konania priznal.

Podľa § 250k ods. 1 OSP platí, že ak mal žalobca úspech celkom alebo sčasti, súd mu proti žalovanému prizná právo na úplnú alebo čiastočnú náhradu trov konania. Ak bolo rozhodnutie správneho orgánu zrušené z dôvodu podľa § 250j ods. 3, súd žalobcovi prizná úplnú náhradu trov konania. Môže tiež rozhodnúť, že sa náhrada trov celkom alebo sčasti neprizná, ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa.

37. Navrhovateľ si ich náhradu uplatnil v celkovej výške 2.402,92 € prostredníctvom nasledujúcej štruktúry:

- 838,98 € (6 úkonov právnej služby),
- 50,34 € (režijný paušál),
- 168,08 € (cestovné náklady - 566 km pri spotrebe 7,7 l/100 km a cene pohonných hmôt 1,480 €/l - údaje zo Štatistického úradu Slovenskej republiky, a náhrade za použitie motorového vozidla vo výške 0,183 € za každý km Žilina - Sečovce a späť - prevzatie právneho zastúpenia + prvá porada s klientom),
- 214,40 € (náhrada za stratu času - porada po vydaní napadnutého rozhodnutia),
- 168,08 € (cestovné náklady - 566 km pri hore uvedenej spotrebe a cene pohonných hmôt 1,488 €/l - údaje zo Štatistického úradu Slovenskej republiky a náhrade za použitie motorového vozidla vo výške 0,183 € za každý km Žilina - Košice a späť porada pred pojednávaním),
- 214,40 € (náhrada za stratu času, porada pred pojednávaním),
- 152,44 € (cestovné náklady - 514 km pri uvedenej spotrebe a cene pohonných hmôt 1,480 €/l - údaje zo Štatistického úradu Slovenskej republiky a náhrade za použitie motorového vozidla vo výške 0,183 EUR za každý km Žilina - Sečovce a späť - pojednávanie dňa 11.06.2015),
- 195,72 € (náhrada za stratu času - pojednávanie dňa 11.06.2015),
- 400,48 € - vyčíslenie DPH.

Súčasne k vyčísleniu trov konania priložil 2 zápisnice z porady s klientom, t. j. z dátumu 12.05.2015 (č. l. 74) ako aj zo 04.06.2015.

38. Je nepochybné, že výšku náhrady priznaných trov súdneho konania ovláda zásada účelnosti obrany účastníka súdneho konania, t. j. v prípade 5. časti Občianskeho súdneho poriadku je to povinnosť navrhovateľa od podania opravného prostriedku.

Pri vyčíslení svojich trov konania musí navrhovateľ starostlivo zvážiť, ktoré trovy konania zásade účelnosti podliehajú a naopak ktoré by mal zo svojej požiadavky na náhradu vylúčiť.

39. Vo vyššie uvedenom zozname právny zástupca zahrnul nielen úkon právnej služby označený ako „prevzatie a príprava právneho zastúpenia“ (v zmysle priloženého plnomocenstva na č. l. 30 je možné tento úkon časovo ustáliť na 24.09.2014) ale aj úkon právnej služby advokáta označený ako „porada po vydaní rozhodnutia o zaistení 12.05.2015. Je teda nepochybné, že právny zástupca v prípade prvého uvedeného úkonu požaduje nahradiť trovy konania, ktoré sú spojené s predchádzajúcim správnym konaním, čo však Občiansky súdny poriadok neumožňuje. Preto Najvyšší súd uznal iba ako opodstatnený druhý úkon v poradí, ktorý svojim obsahom sa približuje prevzatíu a príprave právneho zastúpenia v správnom súdnictve, a preto aj požadovanú hodnotu úkonov právnej služby znížil o sumu 139,83 € na sumu 699,15 € a paušál na sumu 41,95 €.

Na základe uvedeného v tejto časti (t. j. suma 148,22 € vrátane prislúchajúcej DPH) konajúci súd nemohol žiadosti ako evidentne v rozpore s ustanovením § 142 ods. 1 v spojení s § 246 ods. 1 O.s.p. podanej vyhovieť. Ak by ju priznal, potom by potvrdil duplicitnú náhradu, ktorej právnu opodstatnenosť právny zástupca opomenul objasniť.

Podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd

prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

40. Nakoľko odporca vo svojom stanovisku z 12.07.2015 k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril žiadne pochybnosti k výške náhrady trov konania požadovanej navrhovateľom a Najvyšší súd pri ich prieskume nezistil žiadny dôvod na ich zníženie, okrem vyššie uvedeného úkonu právnej služby, tak priznal náhradu trov konania vo výške 2.002,44 €.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.